

РЕШЕНИЕ

№ 152

гр. В., 15.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Биляна Р. Скорчовска Петкова

при участието на секретаря Стефка Б. Радева
като разгледа докладваното от Биляна Р. Скорчовска Петкова Гражданско дело № 20211420103998 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на Г. ЕМ. Й. с ЕГН *****, съдебен адрес гр. С., ул.О.П. ***** чрез адв. В.К. от САК против „С.К.“ ЕООД, ЕИК *****, адрес гр.К., бул. О.. Искът е с правно основание чл. 200 КТ и е за сумата от 20 000 лв. /двадесет хиляди лева/ - част от пълната претенция от 100 000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди в резултат от смъртта на бащата на ищеца Е. Й. К. в резултат на настъпилата трудова злополука, заедно със законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

В исковата молба се твърди, че ищецът е единствен наследник на баща си - Е. Й. К., ЕГН *****, който е починал на 22.03.2021 г., изпълнявайки свои служебни задължения при ответното дружество, с което е имал сключен трудов договор за изпълнение на длъжността „машинист - пътно С.ни машини“. Твърди се, че на посочената дата, въз основа на изрична Заповед за полагане на извънреден труд № 22/19.03.2021 г., Е. К. е управлявал машина - булдозер, с която е следвало да подготви терен за преминаване на друга техника в жп участък между гарите М. и Р., като теренът е бил граничен с коритото на река И.. Поддържа се, че в края на деня, при придвижване на булдозера към мястото за почивка, машината се е отклонила от пътя в посока реката, спуснала се е по склона към нейното корито и се е обърнала на лявата си страна, в резултат на което бащата на ищеца е починал незабавно, като съгласно съобщение за смърт № 26/24.02.2021 г., причината е механична асфикция на снагата, получена при обръщането на булдозера.

Твърди се, че с декларация за трудова злополука № 5101-06-17/26.03, Протокол на НОИ, ТП В. № 5103-06-2/18.05.2021 г. и Разпореждане № 17/20.05.2021 г. е установено, че злополуката, причинила смъртта на Е. Й. К. е трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО - станала е по време на работа, извършвана в интерес на предприятието на ответника.

Поддържа се, че в резултат на случилото се на ищеца са причинени значителни неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от загубата на бащата му. Ищецът

твърди, че в последните години с баща си е бил единствена взаимна опора, като са се подкрепяли безусловно и във всяко отношение. Поддържа се, че извън чисто финансовата взаимопомощ, която са си оказвали, от съществено значение било споделянето на опит, обсъждането на важни житейски решения, както и прекарването на значително време заедно. Твърди се, че със смъртта на баща му за ищеца са изчезнали и последните усещания за семейна близост и общност, които е имал в рамките на своето рождено семейство, което довело за него до чувство за самота и безнадеждност, които не можело да преодолее и до днес.

Ищецът счита, че справедливия размер на имуществената отговорност на работодателя следва да бъде определен на 150 000 лева, като се има предвид силният интензитет на болките и страданията, както и че същите не могат да бъдат споделени с друг близък роднина.

Поддържа се, че по силата на сключен от ответната страна договор за задължителната застраховка „Трудова злополука“, към момента от страна на застрахователното дружество му е изплатило сумата от 50 000 лева, а остатъкът от 100 000 лева обаче следва да бъде репарирен от страна на ответното дружество като работодател.

Предявения иск е с правно основание чл.200 КТ.

В срока за отговор на исковата молба ответника оспорват изцяло предявените искове като неоснователни и недоказани. Оспорват се изцяло изложената в исковата молба фактическа обстановка. Оспорват се като съдържание приложените към исковата молба Протокол №5103- 06-2 от 18.05.2021г. на ТП на НОИ - В. и Разпореждане №17 от 20.05.2021г. на ТП на НОИ – В..

Поддържа се, че е установено, че пострадалия Е. Й. К. е управлявал булдозера след употреба на алкохол в концентрация 2.65 ‰ и, че към момента на настъпване на смъртта е бил в значителна степен и със сигурност повлиян от действието на алкохола. Твърди се, че К. е бил запознат при започването си на работа в „С. К.“ ЕООД с длъжностната си характеристика за длъжността „машинист на ПСМ“, с инструкциите и правилата за безопасна работа. Запознат е бил и с правилника за вътрешния трудов ред в дружеството. Поддържа се, че Е. К. към момента на злополуката е нарушил чл. 33 от ЗБУТ - употреба на алкохол 2.65 ‰ като нарушението на ЗБУТ от пострадалия К. е в причинно - следствена връзка с възникналата на 22.03.2021 г. в района на с. С.Б., Община Р. трудова злополука.

Твърди се, че до злополуката е довело единствено поведението на пострадалия К., поради което е налице хипотезата на умишлено увреждане от пострадалия по смисъла на чл. 201, ал. 1 КТ, при което работодателят не носи отговорност, а основната причина за настъпване на смъртта на починалия наследодател на ищеца е неговото лично поведение, което е било в разрез не само с правилата на безопасност на труда, но и с нормалните и житейски правила.

Твърди се, че наличието на алкохол в кръвта на К. следва да бъде преценявано в контекста на чл. 201, ал. 2 КТ, като степента на съпричиняване от страна на пострадалия е в размер на 100%. Поддържа се, че ищецът е получил от ЗАД „А.“ по Застрахователна полица №***** по Застраховка „Трудова злополука“ по образувана претенция по щета №***** за застраховано лице Е. Й. К. за настъпило застрахователно събитие на 22.03.2021г. застрахователно обезщетение по риск „Смърт вследствие трудова злополука“ в размер на 54 600 лв., а не 50 000 лв. Твърди се, че с изплащането на сумата от ЗАД „А.“ произтичащо от застрахователния договор сключен от дружество за застраховка „Трудова злополука“, Полица №***** и образуваната ликвидационна преписка по щета №***** се считат за уредени всички отношения с Г. ЕМ. Й. в качеството му на законен наследник на Е. Й. К. за настъпило събитие на 22.03.2021г.

Поддържа се, че основно задължение на работника е да идва на работа в състояние,

което му позволява да изпълнява възложените задачи и да не употребява през работно време алкохол или друго упойващо вещество - чл. 126, т. 2 КТ.

Твърди се, че наличието на 2.65 ‰ алкохол в кръвта на пострадалия дава основание на работодателя да претендира и намаление на отговорността на настъпилите вреди до 100% при условията на допусната груба небрежност от работника по чл. 201, ал. 2 КТ като при наличие на тази хипотеза отговорността следва да се намали до минимум.

Оспорва се изцяло искът и като размер за претърпените неимуществени вреди. Твърди се, че ищецът Г. ЕМ. Й. не е имал близки отношения характерни за баща и син, а за смъртта на баща си е научил едва на 23.03.2021 г. от леля му П.Х..

Твърди се, че ищецът не е организиран погребението на покойния си баща, а това е сторено от дружеството работодател. Поддържа се, че наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпването на противоправния резултат е предпоставка за приложението на разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД. Твърди се, че отношенията между ищеца и починалия Е. Й. К. не са имали качеството „изключителност“ съобразно тълкуването, дадено с Тълкувателно решение №1 от 21.06.2018 г. по тълк. д. №1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС.

Трето лице – помагач на ответника – ЗАД „А.“, г. С. е депозирало становище за неоснователност на исковата претенция по съображения подробно изложени в становището.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото доказателства се установява, че Е. Й. К., ЕГН *****, е починал на 22.03.2021 г., изпълнявайки свои служебни задължения при ответното дружество. Същия е имал сключен трудов договор със „С.К.“ ЕООД за изпълнение на длъжността „машинист-пътно С.ни машини“. Видно от материалите, представени с личното трудово досие на лицето, пострадалият Е. Й. К. е назначен на 22.04.2020 г. по трудово правоотношение при ответника – „С.К.“ ЕООД, гр. К. на длъжността „машинист пътнo-С.ни машини“ до завършване на определена работа: „Изграждане на парк в имот с идентификатор 54020.503.2468 в кв. 16 по плана на гр. О.“.

Видно от предоставените от ответника документи лицето Е. Й. К. е правоспособен за управление на пътнo-С.ни машини – свидетелство за правоспособност №423/06.07.1974, удостоверение за разред №16/1978 г. и удостоверение за разред №44/26.02.1981. Като съгласно декларацията за трудова злополука с вх. № 5101-06 от 26.03.2021 г. подадена от „С.К.“ ЕООД до ТП на НОИ, Е. Й. К. е имал 9 г. стаж по притежаваната от него професията „машинист пътнo-С.ни машини“.

От представените доказателствени материали по делото от „С.К.“ ЕООД, гр. К. е установено, че булдозерът ***** управляван от пострадалото лице на 22.03.2021 г. за подравняване на пътя в района на жп гара С.Б. е регистриран в собственост на „С.К.“ ЕООД, гр. К.. Съгласно свидетелство №0414688 издадено от Областна дирекция „З.“ гр. В. към Министерството на З.то, храните и горите булдозерът е преминал технически преглед по ЗГТ на 14.03.2021 г.

Видно от доказателствата по делото възложител на работите по подравняване на пътя в района на жп гара С.Б., и през време на която е причинена смъртта на лицето Е. Й. К. е ДП „Национална компания Железопътна инфраструктура“. Те от своя страна с договор от 34209/19.03.2021 г. са възложили на „С.К.“ ЕООД, гр. К. да предостави възмездно механизация – булдозер ***** с оператор за подравняване на временни пътища на км. 95-96 и км. 97-98 в междугарието М.-Р., с която е следвало да се подготви терен за преминаване на друга техника в жп участък между гарите М. и Р., като теренът е бил граничен с коритото на река И.. В изпълнение на поетите си договорни задължения към ДП „Национална компания Железопътна инфраструктура“, „С.К.“ ЕООД, гр. К. е издал две заповеди. Първата е заповед № 33/19.03.2021 г. за извършването на неотложна работа по Договор №34209/19.03.2021 г., с която заповед „С.К.“ ЕООД, гр. К. е определил лицето Е. Й. К. да възлага извънреден труд. А със заповед №34/19.03.2021 във връзка с изпълнение на договор 34209/19.03.2021 за изпълнение на услугата с булдозер - подравняване на временни пътища на км. 95-96 и км. 97-98 в междугарието М.-Р. „С.К.“ ЕООД определил Е. Й. К. на длъжност „машинист на ПСМ“ да изпълни услугата за срок от 4 календарни дни, считано от 20.03.2021 с работно време от 7:30 до 12:00 и от 13:30 до 17:00 ч. с физиологични почивки от 10:00 ч. до 10:15 ч. и от 15:00 до 15:15 ч. Следователно на 22.03.2021 г., въз основа на изрични заповеди на „С.К.“ ЕООД, Е. К. е управлявал машина - булдозер, като пострадащото лице е извършвало трудов дейност в установеното си от работодателя сумирано изчислено работно време – от 7:30 до 17 часа.

Установено е от представения протокол № 5103-06-2/18.05.2021 за резултатите от извършено разследване на злополуката в междугарието М.-Р. км. 95-96 до км. 97-98 на територията на с. С.Б. на 22.03.2021 г., че около 16:00 е пострадало лице Е. Й. К., ЕГН *****, машинист пътно-С.ни машини в „С.К.“ ЕООД, гр. К., при придвижване на булдозера по възстановения път към мястото за почивка, машината се е отклонила от пътя в посока реката, спуснала се е по склона към нейното корито и се е обърнала на лявата си страна, като последици от злополуката са смърт на пострадалия, а съгласно съобщение за смърт № 26/24.02.2021 г, причината за смъртта на лицето е механична асфикция на снагата, получена при обръщането на булдозера.

От представеното по делото удостоверение за наследници № 3775/25.03.2021 г. на гр. В., Община В., област В., се установява, че единствен наследник на покойния Е. Й. К. починал на 22.03.2021 г. в с. С.Б. област В., вдовец, ЕГН *****, е ищецът по делото – синът му Г. ЕМ. Й.. Видно от представения препис - извлечение от акт за смърт № 0006 от 25.03.2021 г. съставен в с. С.Б., община Р., област В. лицето Е. Й. К. е починало на 22.03.2021 г. в с. С.Б., община Р., област В..

След инцидента „С.К.“ ЕООД, гр. К. е декларирал трудова злополука с вх. № 5101-06 от 26.03.2021, която постъпила в НОИ с данни за злополуката. Въз основа на тази декларация главен инспектор по осигуряването към териториалното поделение – В. на НОИ с разпореждане № 17 от 20.05.2021 г. е приел станалата злополука с Е. Й. К. за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 от КСО. Видно от протокол № 5103-06-2 от 18.05.2021 г. за резултатите от извършено разследване съвместно с Дирекция „Инспекция по труда“ гр. В., в разпореждането № 17 от 20.05.2021 на главен инспектор по осигуряването към териториалното поделение – В. на НОИ, че е налице внезапно и травматично увреждане на здравето на пострадалия, станало по време на изпълнение на заповед № 33 от 19.03.2021 г. на управителя на „С.К.“ ЕООД. При подравняване на пътя с булдозер в района на жп гара С.Б. по неясни причини булдозерът се отклонява от пътя и се е обърнал в коритото на

реката. Злополуката причинила смърт на лицето е механична асфикция от притискане на снагата.

От показанията на свидетелите П.Д. и Е. Ц. /дватама без родство/ посочени от ищеца Г. ЕМ. Й., се установява, че пострадалият Е. Й. К. е идвал в М. на гости при сина си, както и това че ищецът Г. ЕМ. Й. е приел тежко смъртта на баща си. От показанията на свидетеля се разбира, че Г. ЕМ. Й. плакал като малко дете, когато му е съобщено за смъртта на баща си, както и че в последствие той се е затворил в себе си, бил е неоткривам, тъй като е страдал и е отказвал да излиза в продължение на 2-3 седмици. Понастоящем е по-добре, но като се сети си тръгва където и да се намира. Свидетелите твърдят, че не знаят Г. ЕМ. Й. да е взимал никакви медикаменти или да е ходил на лекар.

Според свидетеля И. /посочена от ответника/ живяла с пострадалия Е. Й. К. в продължение на 24 г. и 5 месеца на семейни начала до неговата смърт, Е. Й. К. и сина му почти не са поддържали отношения. Свидетелят твърди, че за целият този период е виждала Г. ЕМ. Й. само два пъти за по два часа, твърди че ищецът се е обаждал по телефона на баща си понякога – през две, три години и че не знае Е. Й. К. да е ходил при сина си в М.. Според И. Г. ЕМ. Й. е идвал един единствен път за два часа. Свидетелят твърди, че за периода, през които е живяла с пострадалия не може да каже, че Е. Й. К. и Г. ЕМ. Й. са имали близки отношения на баща и син. През този период Е. Й. К. е бил 5 пъти в болница и синът му нито веднъж не е дошъл да го види. Никога не е имало семейна близост и не са разчитали един на друг. Също така Е. Й. К. е говорил рядко за сина си. Фирмата е организирила погребението му. Според И. тя никога не е създавала пречки за отношенията между баща и син.

Свидетелят Н. /посочен от ответника/ служител в „С.К.“ ЕООД, твърди че познава Е. Й. К. от 2015 г., работели са заедно и почти всеки ден са имали контакт, пътували са заедно от *****, гр. В. и са се прибирали заедно, имали са приятелски отношения, достатъчно близки за да си споделят лични неща. Свидетелят твърди, че пострадалия не му е споменавал за сина си. Само веднъж, когато са съобщили, че жената на сина му е починала са ходили в М., където е видял некролога. Тогава Е. Й. К. му казал, че една сутрин са го изгонили от апартамента от М. и от тогава не е ходил там. Видял некролога и се върнал. Това било през 2019 г. Свидетелят твърди, че не познава жената, с която пострадалия е живял на семейни начала, не е ставало на въпрос и пострадалият не му е казвал тази жена да създава проблеми за контакт със сина му.

От показанията на свидетелите е видно, че според свидетелите на ищеца е съществувала особено близка връзка между пострадалия и сина му, и че ищецът е претърпял неимуществени вреди от смъртта на пострадалия – болки и страдания, докато според свидетелите на ответника такава връзка между пострадалия и сина му не е съществувала. Съдът след като анализира показанията на свидетелите намира че: показанията на свидетелите на ищеца изцяло противоречат на показанията на свидетелите на ответника. Дори да има данни от показанията на свидетелите на ответника за известно отчуждение между баща и син, показанията на свидетелите на ищеца безпротиворечиво и еднопосочно сочат за близка родствена връзка между баща и син и водят да извод, че тази връзка не е

изчезнала напълно. Свидетелите посочени от ищеца също са в близки връзки с него и несъмнено са имали пряко впечатление за отношенията между баща и син. При наличие на две групи противоречиви твърдения относно отношенията между баща и син, съдът приема че не може напълно и по категоричен начин да отхвърли съществуването на особено близка връзка, предполагаща семейна близост и общност, взаимна грижа, помощ, емоционална подкрепа, и доверие, както и да приема, че ищецът не е претърпял неимуществени вреди от смъртта на пострадалия – болки и страдания, още повече че по делото са събрани свидетелски показания за близост между баща и син по делото. Съдът приема, че връзката между баща и син се изгражда още в най-ранна детска възраст на детето и предполага специална семейна близост, основаваща се на специални чувства, поради което тази връзка трудно би могли да бъде изцяло разрушена.

Въз основа на горното, съдът приема за установено по безспорен и категоричен начин, че са налице всички елементи от фактическия състав на чл. 200 КТ, за да възникне имуществена отговорност на работодателя за обезщетяване на вреди от трудова злополука: 1) трудово правоотношение между пострадалия Е. Й. К. и ответника „С.К.“ ЕООД към момента на настъпване на злополуката – 22.03.2021 г. около 16; 2) злополука призната за трудова злополука; 3) вреда настъпила в резултат на трудовата злополука - смърт 4) претърпени неимуществени вреди от наследника на пострадалия; 5) причинно-следствена връзка между неимуществените вредите претърпени от наследника Г. ЕМ. Й. и смъртта на пострадалото лице Е. Й. К..

Врачанският районен съд приема, и че Г. ЕМ. Й. е материално легитимиран да получи обезщетението за неимуществени вреди от причинена смърт на баща му. Предпоставките, за да се приеме едно лице за материално легитимирано са дадени в Тълкувателно решение №1 от 21 юни 2018 год. по тълк. д. № 1/2016 г. на ОСНГТК, което решение визира предпоставките за определяне на материално легитимирани на едно лице да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък, е именно посочени лица в: 1) Постановление № 4 от 25.V.1961 г. - само най-близките на пострадалия - неговите низходящи (деца), съпруг и възходящи (родители), и то след като се установи, че действително са претърпели вреди; 2) Постановление № 5 от 24.XI.1969 г. на Пленума на Върховния съд - отглежданото, но неосиновено дете, съответно на отглеждания го, както и на лицето, което е съжителствало на съпружески начала с починалия при непозволено увреждане, без да е бил сключен брак, ако това съжителство не съставлява престъпление и не противоречи на правилата на морала, 3) и по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди.

След като, съдът прие за установено по безспорен и категоричен начин, че са налице всички елементи от фактическия състав на чл. 200 КТ, за да възникне имуществена отговорност на работодателя за обезщетяване на вреди от трудова злополука, и че ищецът Г.

ЕМ. Й. е материално легитимиран да получи обезщетението за неимуществени вреди от причинена смърт на баща му, в съответствие с приетото в Решение № 115 от 15.11. 2018 г. по гр.д. № 4455/2017 година, 3 г.о., ВКС, разбиране че обезщетението за неимуществени вреди от смъртта на пострадал от трудова злополука възмездява страданията или загубата на морална опора и подкрепа, понесени от близките на починалия, като същото се определя съгласно законовият критерий за справедливост по чл. 52 ЗЗД, Врачанският районен съд определя на ищеца Г. ЕМ. Й. като справедливо обезщетение претендираните от ищеца 20 000 лв., представляващи претенция по частичен иск от заявено право на обезщетение за причинени неимуществени вреди от смъртта на бащата му в резултат на настъпилата трудова злополука. Като общия размер на евентуално дължимо обезщетение на ищеца при противоречивите свидетелски показания за близостта между ищеца и починалия съдът определя на 80 000 лв.

Наред с това обаче съдът не счита, че вината за трудовата злополука има единствено „С.К.“ ЕООД. От събраните по делото доказателства анализирани поотделно и тяхната съвкупност, съдът приема, че е налице съпричиняване от страна на пострадалото лице.

При определянето на размера на съпричиняването от страна на пострадалото лице, съдът не може да се съгласи с твърдения и искания от ответника размер на съпричиняването от Е. Й. К. от 100%. Съгласно Решение № 189 от 17.10.2019г. по гр.д. №1446/2019г. 4 г.о., ВКС, не може да бъде прието за основателно възражението на работодателя за освобождаването му от отговорност при условията на чл. 201, ал.1 КТ, тъй като в случая увреждането не е било причинено от работника умишлено. Съгласно установената съдебна практика, имуществената отговорност на работодателя по чл. 200 КТ за обезщетяване на работника за вреди от трудова злополука има обективен характер. Работодателят носи риска от травматично увреждане на работника дори и при липса на причинна връзка между условията на труда и злополуката – съгласно чл. 200, ал. 2 КТ, работодателят отговаря имуществено и когато злополуката е причинена от непреодолима сила, както и когато е настъпила по време на почивка на работника. Затова работодателят не може да бъде изцяло освободен от задължението за обезвреда, освен когато пострадалият е причинил умишлено увреждането – чл. 201, ал.1 КТ. В случаите, когато пострадалият е допринесъл за увреждането, допускайки груба небрежност (чл. 201, ал. 2 КТ), размерът на обезщетението може да бъде само намален, дори и при положена от работодателя дължима грижа за осигуряване на безопасна работа.

Съгласно Решение №189 от 17.10.2019г. по гр. д. №1446/2019г. 4 г.о., ВКС, в което Върховният касационен съд намира, че има трайно установена практика на ВКС според която при трудовата злополука обезщетението може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за увреждането си, като е допуснал груба небрежност. Небрежността в гражданското право е неполагане на дължимата грижа според един абстрактен модел – поведението на определена категория лица /добрия стопанин/ с оглед естеството на дейността и условията за извършването ѝ. Грубата небрежност не се отличава по форма /според субективното отношение към увреждането/, а по степен, тъй като грубата

небрежност също е неполагане на грижа, но според различен абстрактен модел – грижата, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия. При трудовата злополука има съпричиняване, когато работникът извършва работата без необходимото старание и внимание и в нарушение технологичните правила и на правилата за безопасност. Това съпричиняване обаче не може да доведе до намаляване на дължимото обезщетение от работодателя. Намаляване на отговорността на работодателя може да има само при съпричиняване при допусната груба небрежност – липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност. Съпричиняването при допусната груба небрежност има своите степени, които в съответствие с обективното съотношение на допринасянето за трудовата злополука с оглед на всички конкретни факти и обстоятелства са критериите за намаляване на обезщетението.

За да приеме, че в разглеждания случай е налице съпричиняване от страна на пострадалото лице и за да определи процента съпричиняване от страна на пострадалото лице, съдът взе в предвид следното:

Видно от Протокол № ***** за извършена проверка на „С.К.“ ЕООД от Дирекция „Инспекция по труда“ и от трудовият договор № 6/ 22.04.2020 г. на Е. Й. К. с „С. – К.“ ЕООД пострадалият е бил запознат и е притежавал екземпляр от длъжността си характеристика, в която сред отговорностите на длъжността той е бил длъжен да спазва утвърдените в дружеството правила за здравословни и безопасни условия на труд, като е бил длъжен да е запознат с нормативните актове по безопасност и здравословни условия на труд, правилника за вътрешния трудов ред, инструкциите за безопасна работа с машината и да спазва регламентите на интегрираните системи за управление на „здраве и безопасност на работата“. Съгласно Протокол № ***** за извършена проверка на „С.К.“ ЕООД от Дирекция „Инспекция по труда“ на пострадалия: е проведен и документиран начален инструктаж /видно и от списък предоставен от „С.К.“ ЕООД на работниците и служителите за проведен начален инструктаж в дружеството - такъв е проведен на 21.04.2020 г./, инструктаж на работното място /видно и от списъци предостави от „С.К.“ ЕООД на работниците и служителите за проведен периодичен инструктаж в дружеството с протокол от инструктажа от 01.01.21-31.03.2021 г. и на 22.04.2020 г./, периодичен и ежедневен инструктаж на 22.03.2021 г., съгласно изискванията на чл. 12, ал. 1, чл. 13, ал. 1, чл. 14, ал. 1 и чл. 15 ал. 1 от Наредба РД- 07-2 за условията и реда за провеждане на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд; съгласно Протокол № ***** за извършена проверка на „С.К.“ ЕООД от Дирекция „Инспекция по труда“ проведено е обучение и изпит на структурно звено „Механизация“, съгл. чл. 13, ал. 2 от Наредба РД- 07-2 за условията и реда за провеждане на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. На 30.04.2020 г. е проведен изпит на Е. Й. К., видно от протокол № 4, от който се вижда, че пострадалият е издържал изпита и се допуска до самостоятелна работа; видно от Протокол № ***** за

извършена проверка на „С.К.“ ЕООД от Дирекция „Инспекция по труда“ „С.К.“ ЕООД има разработени и утвърдени правила и инструкции за безопасна работа на работещите, съгласно изискванията на чл. 277 от КТ във връзка с чл. 166 от Наредба № 7 за минималните изисквания за ЗБУТ на работните места и при използване на работно оборудване; от Протокол № ***** за извършена проверка на „С.К.“ ЕООД от Дирекция „Инспекция по труда“ се вижда че „С.К. ЕООД има изготвена оценка на риска и програма с мерки за неговото намаляване и предотвратяване, съгл. чл. 16 от ЗББУТ – вкл. работното място машинист ПСМ и е разработена програма за предотвратяване, намаляване, ограничаване и контрол на професионалния риск на работещите на 18.01.2021 г., разгледана и утвърдена на заседание на КУТ на 22.01.2021 г.; на Е. Й. К. са осигурени работно облекло и обувки, съгласно Наредба № 3 за минималните изисквания за безопасност и опазване на здравето на работещите при изпълнение на ЛПС на работното място и Наредба за безплатното работно и униформено облекло. Съгласно заповед № 34/19.03.2021 във връзка с изпълнение на договор 34209/19.03.2021 с ДП „Национална компания „Железопътна инфраструктура“ за изпълнение на услугата с булдозер - подравняване на временни пътища на км. 95-96 и км. 97-98 в междугарието М.-Р. „С.К.“ ЕООД определил Е. Й. К. на длъжност „машинист на ПСМ“ да изпълни услугата за срок от 4 календарни дни, считано от 20.03.2021, „С.К.“ ЕООД изрично в заповедта е разпоредил че при изпълнение на тази заповед трябва да бъдат спазвани всички изисквания за здравословни и безопасни условия на труд и предпазните мерки във връзка с обстановката в страната.

Но при извършена проверка от Дирекция „Инспекция по труда“ на „С.К.“ ЕООД в протокол № ***** е констатирано едно нарушение във връзка с инцидента, а именно, че „С.К.“ ЕООД няма разработена писмена договореност с ЖП секция В. към ДП „НКЖИ“ за съвместно осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд и координиране на действията за предпазване на работещите от възможни рискове при работа на една площадка на обекта, съгласно изискванията на чл. 18 от ЗЗБУТ.

Съгласно Застрахователна полици за групова застраховка „Трудова злополука № ***** и Списък на НКИД 4399 на „С.К.“ ЕООД на работниците и служителите работещи във фирмата, застраховани съгласно Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“, както и от Протокол № ***** за извършена проверка на „С.К.“ ЕООД от Дирекция „Инспекция по труда“ е видно че „С.К.“ ЕООД е определил с писмена заповед и застраховал работниците /вкл. Е. Й. К./ и служителите, които подлежат на задължително застраховане за риска „трудова злополука“, съгласно чл. 4, ал. 1 от Наредбата за задължителното застраховане за риска „трудова злополука“.

Видно от предоставените от ответника документи лицето Е. Й. К. е правоспособно за управление на пътно-С.ни машини – свидетелство за правоспособност №423/06.07.1974, удостоверение за разред №16/1978 г. и удостоверение за разред №44/26.02.1981.

Съгласно свидетелство №0414688 издадено от Областна дирекция „З.“ гр. В. към Министерството на З.то, храните и горите булдозерът Б170М1.41-1В, рег. № 03217 е преминал технически преглед по ЗГТ на 14.03.2021 г., като следващият технически преглед

е през март 2022 г.

Съдът приема, че пострадалия Е. Й. К. е управлявал поверената му от ответника машина - булдозер към момента на настъпване на трудовата злополука под въздействие на алкохол, съгласно заключението на допуснатата по приложеното към делото досъдебно производство във връзка със смъртта на Е. Й. К. СТХ експертиза от Военно медицинска академия със заключение, че лицето Е. Й. К. от гр. В. при извършваната проба от кръвта на трупа е имал наличие на алкохол в кръвта – 2, 65 ‰. Съгласно заключението на съдебномедицинската експертиза, посочената алкохолна концентрация 2,65 ‰ отговаря на тежка степен на алкохолно опиване и със сигурност и в значителна степен има нарушения в мисловната дейност, речта, съобразителността, вниманието, координацията на движенията, налице е дезориентация, в някой случай световъртеж, потиснатост или раздразнителност, засилени емоционални състояния. При прегледа се установява мирис на алкохол; загуба на способност за правилни действия; разстройство на говора; понижено на волева чувствителност; груби нарушения на сложните психомоторни дейности; загуба на мускулна координация; нарушения в походката; поведение - възбудено; неволни отклонения на очите /очните ябълки/, като може да има и нарушения в зрението /диплопия - двойно виждане, нарушения на възприятията за цвят, форма, движения, размери/; нарушено равновесие при затваряне на очите, които обстоятелства могат да доведат до вредоносния резултат. Към това заключение вещото лице в съдебномедицинската си експертиза добавя и че клиничната картина на алкохолното опиване зависи от количеството и качеството на консумираните напитки, както и комплекс от фактори - екзогенни и ендогенни, към които спадат и индивидуалните особености на личността, респективно толерантността към алкохола /която бива метаболитна и функционална/. Индивидуалните особености на организма обогатяват и оцветяват фармакодинамичния ефект на токсичното действие на алкохола. Понеже комплексът от фактори е винаги различен за различните индивиди, пък и не се повтаря напълно еднакво и за един и същи индивид, може да се каже, че за всеки индивид и за всяко време алкохолната реакция е различна, - зависи от една страна, от самия индивид, и от друга - от фактори, извън него.

По отношение на това дали поведението на К. довело до излизането му извън пътя при установената концентрация на алкохол в кръвта му от 2,65 ‰ е резултат от употребения алкохол вещото лице в съдебномедицинската си експертиза подчертава строгата индивидуална поносимост към алкохола, като трябва да се има в предвид и обстоятелството, че дори и едно и също лице да употреби еднакво количество алкохол, но при различни обстоятелства, то видимите външни симптоми биха могли да бъдат значително различни в практиката има доказани случаи, че лица дори с алкохолна концентрация 4,00 ‰ могат да извършват обичайни дейности в т.ч. и да управляват велосипед и др. Тези обстоятелства означават, че отговора на поставения въпрос е хипотетичен и практически е невъзможно да се даде обоснован отговор.

Съдът приема, че пострадалият Е. Й. К. е разполагал с време за реакция от момента, в който управляваната от него машината – булдозер при придвижване си към мястото за почивка се е отклонила от пътя в посока реката до момента в който машината се е спуснала по склона към корито на реката. Това заключение на съда следва на първо място от мащабната скица на станалото ПТП на 22.03.2021 г. в землището на с. С.Б. изготвена в рамките на приложеното към делото досъдебно производство, от която се вижда, че лицето Е. Й. К. е изминало 32 метра с управляваната от него машина – булдозер от момента, в който управляваната от него машината – булдозер се е отклонила от пътя в посока реката до момента в който машината се е спуснала по склона към корито на реката, и на второ място от описаните в комплексната съдебно – техническа експертиза от досъдебното производство технически характеристики на булдозера и по-точно фактът, че максималната скорост напред и назад на булдозера е 10 км/ч. Следователно съдът приема, че предвид дължината

на пътят от 32 метра, който булдозерът на Е. Й. К. е изминал от отклонението си от пътя в посока реката до момента, в който машината се е спуснала по склона към коритото на реката и максималната скорост на движение на булдозера от 10 км/ч, пострадалият Е. Й. К. е разполагал най-малко с почти 12 секунди за реакция, през който той не е направил никакви усилия да спре отклонението на булдозера и да предотврати спускането му по склона към коритото на реката, което е видно от мащабната скица на станалото ПТП на 22.03.2021 г. в землището на с. С.Б. изготвена в рамките на приложеното към делото досъдебно производство.

Съдът приема, че с употребата си на алкохол пострадалият сам се е поставил в такова състояние, което се характеризира с намалена възможност за правилна преценка на ситуацията, загуба на способност за правилни действия, координацията на движенията му, загуба на мускулна координация, неволни отклонения на очите, нарушение на зрението, които обстоятелства могат да доведат до вредоносния резултат, както и че с това си действия пострадалият е нарушил напълно правилата за безопасна работа и не е положил грижата, която и най-небрежният човек би следвало да положи при изпълнение на работата си. Този извод на съда е в съответствие с Решение № 421 от 10.11.2011 г. по гр.д. № 1135/2010 г., 4 г.о., ВКС и Решение № 189 от 17.10.2019г. по гр.д. N1446/2019г. 4 г.о., ВКС, в което решение ВКС приема, че при определянето на размера на обезщетението по чл. 200, ал. 1 КТ, следва да се вземе предвид факта, че едно от основните законово установени задължения на работника при изпълняване на трудовите му задължения е да се явява на работа в състояние, което му позволява да изпълнява възложените задачи и да не употребява през работно време алкохол или друго упойващо вещество – чл. 126, т. 2 КТ. Според установеното разбиране на съдилищата, възприето и в практиката на ВКС следва да се оцени поведението, при което пострадалият не полага дължимата грижа, каквато и най-небрежният би положил в подобна обстановка, както и че употребата на алкохол по време на работа представлява нарушение на трудовата дисциплина, като тежестта на нарушението зависи от отражението на алкохолното повлияване върху способността да се изпълняват трудовите задължения и за безопасността на условията на труд. Безусловният извод за осъществяване на нарушение на трудовата дисциплина в случай на употреба на алкохол в работно време, съчетан с характера на осъществяваната работа, явната възможност от настъпване на трудова злополука поради нарушаване на правилата за безопасност на труда и лекомисленото предвиждане на пострадалия, че може да предотврати настъпването ѝ, довеждат до заключението за липса на полагане на дължимата грижа, каквато и най-небрежният би положил. При тези съображения е безспорно, че наличието на алкохол в кръвта на пострадалия в следствие на нарушаване на задълженията по чл. 126, т. 2 КТ следва да бъде преценявано в контекста на чл. 201, ал. 2 КТ.

Като отчита представено по-горе, съдът прави извода че: 1) управлявана от пострадалият Е. Й. К. машина – булдозер е била технически изправна; 2) пострадалият бил правоспособен за управление на пътно-С.ни машини; 3) Е. Й. К. е бил запознат с произтичащите от длъжността отговорности, с утвърдените в дружеството правила за здравословни и безопасни условия на труд, с нормативните актове по безопасност и здравословни условия на труд, правилника за вътрешния трудов ред, инструкциите за

безопасна работа с машината като бил длъжен да ги спазва; 3) на работника е проведен начален, на работното място, периодичен, ежедневен инструктаж на 22.03.2021 г. 4) Е. Й. К. е употребил алкохол в размер на 2,65 ‰; 5) с употребата си на алкохол пострадалият грубо е нарушил основните правила за безопасно работа с машината – булдозер и на забраната за употреба на алкохол през работно време, поставяйки сам себе си в състояние характеризира се с намалена възможност за правилна преценка на ситуацията и загуба на способност за правилни действия, нарушавайки правилата за безопасна работа.

Като взе в предвид посоченото по-горе, Врачанският районен съд определя, че Е. Й. К. при управлението на машината – булдозер на 22.03.2021 г. е действал при „груба небрежност“. Наличието на проявена груба небрежност от страна на пострадалия дават основание на съда да заключи че е налице съпричиняване на вредоносния резултат на злополуката, поради което дължимото обезщетение от работодателя по имуществена отговорност на работодателя за обезщетяване на вреди от трудова злополука, следва да бъде намалено със 75 % с оглед на конкретните обстоятелства и механизма на настъпване на злополуката и наличието на съпричиняване от страна на пострадалия. Приетото от съда процентно съотношение на дължимото от работодателя обезщетение кореспондира с установената съдебна практика на ВКС /Решение № 189 от 17.10.2019г. по гр.д. №1446/2019г. 4 г.о., ВКС, Решение №115 от 15.11.2018 г. по гр.д. № 4455/2017 г., 3 г.о., ВКС/. Колкото повече едно лице е допринесло за настъпване на вредата, толкова по-голямо трябва да е неговото участие в нейното обезщетяване. От тук следва, че от приетия от Врачанския районен съд размер на справедливото обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди за смъртта на баща му настъпилата в резултат на трудова злополука в размер на 20 000 лв., поради наличието на 75% съпричиняване от страна на Е. Й. К., платими на ищеца са само 5 000 лв. от претендираните 20 000 лв. /съгласно решение Решение № 21 от 12.03.2018 г. по гр. дело № 1459/2017 г. , 3 г.о., ВКС при предявен частичен иск при заявено право на обезщетение намаляването се прилага спрямо предявеният размер на иска/.

Но според чл. 200, ал. 3 КТ работодателят дължи обезщетение за разликата между причинената вреда - неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване, а според чл. 200, ал. 4 КТ дължимото обезщетение дължимо от „С.К.“ ЕОООД се намалява с размера на получените суми по сключените договори за застраховане на работниците и служителите. Съгласно с Решение № 227 от 25.10.2016 г. по гр.д. № 1405/2016 г., 4 г.о., ВКС. Съгласно чл. 200, ал. 4 КТ, намаляване на дължимото обезщетение според чл. 200, ал. 4 КТ се извършва само в случаите, когато пострадалият работник или служител е получил парична сума по сключени договори за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“ за сметка на работодателя при условията на чл. 57 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд. Застрахователната сума, която се дължи при настъпването на застрахователното събитие /настъпването на трудовата злополука/, е определена в застрахователния договор. В случай на изплатено обезщетение от набраните вноски, които

работодателят е правел в интерес на работника или служителя, за настъпило застрахователно събитие, изплащането от страна на работодателя на пълния размер на дължимото обезщетение би довело до двукратно обезщетяване за една и съща вреда, поради което законът предвижда, че дължимото от работодателя обезщетение се намалява с получената парична сума по застрахователния договор. Когато разпорежда, че по посочения начин се намалява „дължимото обезщетение“, законът не предвижда намаляването да се извършва само в случаите на предявени претенции само или и за имуществени вреди. Сходно виждане се приема и в Решение № 211 от 29.03.2010 г. по гр.д. № 719/2009, 4 г.о., ВКС, където също се приема, че приспадането на застрахователното обезщетение може да се извърши както от дължимото от работодателя обезщетение за неимуществени вреди, така и от това за имуществени вреди, тъй като, законодателят не е ограничил приспадането на застрахователните суми само от обезщетението за имуществени вреди или само от това, дължимо за неимуществени вреди. В Решение № 211 от 29.03.2010 г. по гр.д. № 719/2009, 4 г.о. ВКС, пак се приема че при липса на данни застраховката да е уговорена специално за покриване само на имуществените вреди от злополуката (и след като не е приспаднала от съдебно определено обезщетение за имуществени вреди), то получената сума следва да се приспадне от обезщетението, което работодателят дължи за търпените неимуществени вреди. Така съгласно Решение № 211 от 29.03.2010 г. по гр.д. № 719/2009, 4 г.о., ВКС, когато сумата, платена като застрахователно обезщетение, е равна или надхвърля размера на сбора от обезщетенията за имуществени и неимуществени вреди, които дължи работодателят съгласно чл. 200 от КТ, тогава последният се освобождава от задължението си напълно. Когато платеното от застрахователя е по-малко от дължимото от работодателя, последният дължи разликата между двете суми.

Според сочената и представена от работодателя „С.К.“ ЕООД застрахователна полица №***** по застраховка „Трудова злополука“ съгласно Наредбата за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“, при застрахователя ЗАД „А.“, за риска „трудова злополука“ са застраховани работниците и служителите при работодателя – 76 лица по поименен списък /вкл. Е. Й. К. видно от Списък НКИД 4399 от „С.К.“ ЕООД за работниците и служителите работещи във фирмата съгласно Наредбата за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“/, на дата 22.10.2012 г. със срок на застраховката 12 месеца, срок в рамките на който попада и датата на трудовата злополука. Покрити са рисковете „смърт от трудова злополука“, „трайна загуба на работоспособност от трудова злополука“ и „временна загуба на работоспособност от трудова злополука“. По образувана претенция по щета №***** за застраховано лице Е. Й. К. за настъпилото застрахователно събитие на 22.03.2021г. е изплатено от застрахователя застрахователно обезщетение по риск „Смърт вследствие трудова злополука“ в размер на 54 600 лв., видно от Платежно № П25100668 издадено от „Централна Кооперативна Банка“ АД по платежно нареждане за кредитен превод от наредителя ЗАД „А.“ на Г. ЕМ. Й. , като основанията за превода е щ. *****, а не твърденият от ищеца размер на застрахователното обезщетение от 50 000 лв. Следователно сумата от 54 600 лв. следва да се приспадне от дължимите на ищеца 5 000 лв. Тъй като

сумата, платена като застрахователно обезщетение надхвърля размера на сбора от обезщетенията за имуществени и неимуществени вреди, които дължи работодателят съгласно чл. 200 от КТ, то „С.К.“ ЕООД се освобождава от задължението за обезщетение за причинени неимуществени вреди в резултат от смъртта на Е. Й. К. в резултат на настъпилата трудова злополука на ищеца изцяло.

При този изход на гражданския спор на ищеца не се присъждат разноските направени по исковото производство, тъй като иска му е неоснователен. Ответникът „С.К.“ ЕООД има право на разноските по исковото производство в размер на 1856 лв. /1356 лв. с ДДС за адвокатско възнаграждение плюс 250 лв. за депозит СМЕ/, който размер от 1606 лв. следва да му бъде присъден.

Водим от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Г. ЕМ. Й., ЕГН *****, гр.С., ул.О.П. ***** срещу С.К.“ ЕООД, ЕИК *****, гр. К., бул. О. , иск с правно основание чл. 200 КТ, предявен като частичен за сумата от 20 000 лв. /двадесет хиляди лева/ - част от пълната претенция от 100 000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди в резултат от смъртта на бащата на ищеца Е. Й. К. в резултат на настъпилата трудова злополука КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА Г. ЕМ. Й., ЕГН *****, гр.С., ул.О.П. ***** , да заплати на С.К.“ ЕООД, ЕИК *****, гр. К., бул. О. сумата от 1606 лв. разноски за настоящата инстанция за внесена.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на ответника – ЗАД „А.“, гр. С..

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд-В., в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – В.: _____